

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete4
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

11 Haziran 2025 S.63

15-16 Haziran'ın Açtığı Yoldan

2

Hiçbir şey boşa gitmez. Birikir, sınıfın nesnel bilinci-
ni oluşturur. Onlara yaslanır, onlar üzerinden yük-
selir sömürü düzenine karşı amansız kavgada. İşte me-
tal işçisinin "Grev Hakkımız Gasp Edilemez!" haykırışı,
tersane işçisinin ölüme meydan okuyan grevi, market
emekçisinin sendikası bırakılmaya karşı isyanı, ardı
arkası kesilmeyen irili ufaklı işyeri direnişleri... Bunla-
rın hepsi, 15-16 Haziran'ın ruhunun yeniden dirilişidir!

2

Editör

Emperyalistler Dünya Savaşı
Çıkarma Hazırlığında

4

Kenardakilere:
Tarafsızlık Bir Yalandır

6

C. Dağlı

Devrimci Bahar Notları

9

Madleen'e Özgürlük,
VELA'ya Ambargo

10

Umut Çakır

Kürt Halk İradesi ve
Proleter Hegemonya-2

15-16 Haziran'ın Açtığı Yoldan

Manşet

Tarih, geçip gitmiş olaylar manzumesi değil. Hele de emekçi sınıfların devrimci kalkışmalar tarihi!

Her adımda yeniden ve yeniden anımsar yoksul halklar şanlı mücadele tarihlerini. Onun içini boşaltmaya çalışan, her şeyi çürüten, çarpıtıp bozan burjuva saldırılara inat, ne zaman ihtiyaç duysa bulup çıkarır toplumsal bellekten şanlı kavgaya anılarını.

54 yıl önce 15-16 Haziran'da ileri bilinçli işçilerin öncülüğünde sel olup akan işçiler, düzenin bekçilerinin barikatlarını teker teker aşarak yürüdü emeğin başkentine. **Yüz binlerce işçi, burjuvazinin karanlık planlarına, sendika bürokratlarının ihanetine, sömürü ve baskı düzenine karşı ayağa kalktı.** Bu, sadece bir sendika yasasına karşı değil; kapitalist tahakküme, sınıfın geleceğini gasp etmeye yeltenenlere karşı bir patlamaydı.

1971'de kenar mahallelerin sakinleri, işçilere kapılarını açtı, ekmek ve su uzattı. Gençlik, öğrenciler, aydınlar, sınıfın yanında saf tuttu. Sadece 15-16 Haziran'da değil, büyük Zonguldak madenci yürüyüşünde de, İzmir "Ölüm Yürüyüşü"nde de, Tarih'te de, "Bahar Eylemleri"nde de, '91 kamu işçileri eylemlerinde de... **Gezi döneminde fabrikalardan gelen destek, "metal fırtına"da mahallelerin dayanışması, tersane işçilerinin direnişinde tüm emekçilerin yüreğinin atması...** Mart ayaklanmasında öğrenci gençlerin eylemci işçilere, mücadelede öne çıkan sendikalara derhal eklemleme eğilimi ve hatta gösterilerde esprili bir şekilde "Yetiş Ya Proletarya" dövizleri taşımaları... Şaşmaz kuraldır bu: **Bizzat yaşamın kendisi tarafından kavgaya zorlanan işçi sınıfı o dev gövdesiyle ne zaman ayağa kalktıysa, toplumun tüm yoksul kesimlerini ve gençliği yanı başında buldu, onları ardından sürükledi.**

Hiçbir şey boşa gitmez. Birikir, sınıfın nesnel bilincini oluşturur. Onlara yaslanır, onlar üzerinden yükselir sömürü düzenine karşı amansız kavgada. İşte metal işçisinin "Grev Hakkımız Gasp Edilemez!" haykırışı, tersane işçisinin ölüme meydan okuyan grevi, market emekçisinin sendikasız bırakılma-ya karşı isyanı, ardı arkası kesilmeyen irili ufaklı işyeri direnişleri... Bunların hepsi, 15-16 Haziran'ın ruhunun yeniden dirilişidir! Sermaye sınıfı ve onun siyasi temsilcileri, aynı 1971 öncesinde olduğu gibi, sendikaları teslim alma, grev hakkını budama, kıdem tazminatını gasp etme, taşeron köleliğini kalıcılaştırma peşinde! Milyonların sonsuz cehennemi üzerinde yükselen bir avuç sömürücünün cennetini korumak derdinde.

Ama boşuna! Her yerde militan işçi eylemi büyüyor. Hareket kendi sınıf örgütlülüklerini yaratıyor. **Sendikal bürokrasi ve burjuva sendikal çürüme karşısında direşken bir sendikal gelenek yükseliyor.**

Tarih, 15-16 Haziran'da olduğu gibi, işçi sınıfının kolektif gücünün ve mücadele azminin, her türlü zorbalığı alt edeceğini defalarca yazmıştır. Bugünün koşulları elbette 1971'den farklı. Ancak, kapitalist sömürünün temel çelişkisi, emek sermaye çelişkisi değişmedi. Kurtuluşumuz işçi sınıfının öncülüğündeki ortak mücadeleden geçiyor.

Emperyalistler Dünya Savaşı Çıkarma Hazırlığında

Editör

Le Pen'den birkaç gün önce, 2 Haziran 2025'te Almanya Genel Kurmay Başkanı, "Bu gece savaşa hazır olmalıyız" diye açıklama yaptı. Acelesi vardı çünkü, bu faşist torununa göre Rusya her an Almanya'ya saldırabilir

Dünyayı kan ve ateşe boğacak bir savaşın hazırlıklarıyla ilgili haberler peş peşe gelmeye başladı.

Sonuncusu, Fransa Ulusal Birlik Partisi lideri Marine Le Pen'den geldi. Faşist olarak bilinen bu kadın, Avrupa Parlamentosu'nun "Doğu'da savaşa hazırlandığını" açıkladı. "Doğu" dediği Rusya ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ne kadar uzanacak Rusya ötesi topraklar. Yani potansiyel bir dünya savaşı.

Le Pen'den birkaç gün önce, 2 Haziran 2025'te Almanya Genel Kurmay Başkanı, "Bu gece savaşa hazır olmalıyız" diye açıklama yaptı. Acelesi vardı çünkü, bu faşist torununa göre Rusya her an Almanya'ya saldırabilir.

Alman emperyalistleri

öyle de İngiliz emperyalistleri onlardan geri mi kalır? İngiltere Başbakanı, süreyi biraz uzun tutarak bir fark yaratmış Alman emperyalistlerinden. İngiltere Başbakanı Starmer, "2035'te bugünkünden 10 kat daha ölümcül bir orduyu hayata geçirmek için dronlar, gemiler, yapay zeka, uçaklar ile silahlı kuvvetlerimizin tüm dallarında tam bir entegrasyonu sağlayacağız" diyerek süreyi bir beş yıl daha uzatırken, nasıl ölümcül bir ordu yaratmayı hedeflediklerini de açıklıyor.

Benzer açıklamalar, başka emperyalist hükümetlerin yetkililerinden de geldi; hepsini aktarmaya gerek yok.

Emperyalist devlet ve hükümetlerin, yukarıda kendi sözlerinden gösterdiğimiz gibi, harıl harıl hazırlandıkları bu savaşın gerçek karakterini anlamak için günümüzdeki temel çatışmanın emekle sermaye; sosyalizmle kapitalizm arasında süren çatışma olduğunu düşüncemizin temeline oturtmak zorundayız.

Hepsinin ortak noktası, daha bir kaç gün öncesine kadar, "stratejik olarak yenilmesi gerekir ve yeneceğiz de" dedikleri Rusya'nın onlara saldıracağı yalanıdır. Amaç, bu yalanla Avrupa halklarını korkutmak, böylece silah tekellerine para akıtacak silahlanmayı ve savaş kışkırtıcılığını haklı çıkarmak; bütün toplumu militarize edecek bir politikanın toplum içinde psikolojik alt yapısını hazırlamak.

"Rusya saldıracak" yalanını bir tarafa bırakacak olursa şunu görürüz: Emperyalistlerin yıkıcı bir savaşa dayanılmaz bir ihtiyaçları var. Emperyalistler, böyle bir savaşa kendi çöküşlerini, kendi içlerindeki ayaklanma ve iç savaş tehdidini önlemek; dünya proletaryasının yeryüzünün her tarafına yayılmış olan proleter isyan, ayaklanma ve devrimlerini ezmek; sosyalizm adına ne varsa yeryüzünden silmek için ihtiyaç duyuyorlar.

Emperyalistlerin nasıl bir çöküş ve iç savaş süreciyle karşı karşıya olduklarını anlamak için, bir-iki gün önce Trump'ın yani Amerikan yönetiminin ruh halini yansıtan şu sözlerine bakmak yeterli. Los Angeles'te bir kaç gündür süren, bir isyanla ayaklanma arasında tanımlanabilecek olaylar dizisi karşısında Trump, "İç savaş istemiyorum, gerekirse Los Angeles'a daha fazla asker göndeririz" diyordu.

İç savaş, isyan ve ayaklanmalarla karşı karşıya olan ülke sayısı ABD ile sınırlı değil. Küresel iç savaş, devrimci durum, burjuva egemenliklere, kapitalizme karşı isyan ve ayaklanmalar, ABD gibi en güçlü emperyalist devletler dahil, her yere yayılmış durumda. Bunların arasında, İngiltere, Fransa gibi, savaşın başını çeken emperyalist devletleri de saymak gerek.

Emperyalistler, cesaret edip de böyle yıkıcı bir savaş başlatmaya karar verirlerse bu savaş, sosyal şovenizme dönüşmüş sosyal reformistlerin ileri sürdükleri gibi, bir "paylaşım savaşı" olmayacak. Emperyalist devlet ve hükümetlerin, yukarıda kendi sözlerinden gösterdiğimiz gibi, harıl harıl hazırlandıkları bu savaşın gerçek karakterini anlamak için günümüzdeki temel çatışmanın emekle sermaye; sosyalizmle kapitalizm arasında süren çatışma olduğunu düşüncemizin temeline oturtmak zorundayız.

Bunu yapmadan artık hiçbir büyük olayı, hiç bir toplumsal olayı bilimsel şekilde açıklamak mümkün değil. Emperyalist devlet ve hükümetler, sosyalizm bir toplumsal sistem olarak tarih sahnesine çıktığından bu yana, bütün politikalarını, bütün stratejilerini insanlığın komünizme doğru yürüyüşünü engelleme amacı

üzerine inşa ediyorlar.

Emperyalist devlet ve hükümetlerin bir dünya savaşı çıkartmaya çalıştıklarından şüphe yok. Ama bu, bizim böyle bir savaşa olmuş-bitmiş gözüyle bakmamızı gerektirmez. Olayların, sözlerin, açıklamaların düşüncelerimizi baskı altına almasına izin veremeyiz. Orta yerde, nükleer silahlar üzerinden kurulmuş bir dehşet dengesi var ve tam da bu nedenler, büyük bir hazırlık yapmalarına rağmen emperyalist devlet ve hükümetlerin böyle bir savaşı göze alıp almayacakları belli değil.

Rusya, Çin ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin askeri gücü, sahip oldukları nükleer silahlar bu emperyalist akbabalar üzerinde bugüne kadar caydırıcı bir etki yaptı. Bütün emperyalist devlet ve hükümetleri sarsan isyan ve ayaklanmalar, onlar üzerinde caydırıcı etki yapan bir başka önemli etkidir.

Evet, emperyalist hükümet ve devletler büyük bir savaş çıkartmanın peşindeler ama her adımda meydanın boş olmadığını iliklerine kadar hissediyorlar. Tarihin ileriye akışını hiçbir biçimde durduramayacaklar.

Kenardakilere: Tarafsızlık Bir Yalandır

Bir Öğretmen

Amaç yalnızca iktidarı korumak değil; aynı zamanda toplumsal muhalefeti etkisizleştirmektir. İşçi sınıfının örgütlenme kapasitesi bu dönemde bilinçli olarak hedef alındı.

Türkiye’de işçi sınıfı artık sadece çalışarak değil, yaşayarak cezalandırılıyor. Her gün, her saat, her sektörde... Ve bunu sadece ekonomik krizle, “zor günlerden geçiyoruz” klişesiyle açıklamak kolaylık olur. Çünkü bu, artık yalnızca bir kriz değil; planlı bir yıkımın sonucu.

Bugün ülkenin dört bir yanında işçiler, emekçiler, gençler sistematik biçimde baskı altına alınıyor. Eğitimde mülakat, sağıkta performans, sanayide taşeron; sistemin her hücreğine yerleştirilmiş eşitsizlik mekanizmaları, işçi sınıfının gündelik yaşamını boğuyor.

Bir kamu emekçisi, sınavla kazandığı hakkını mülakatta kaybediyor.

Bir maden işçisi, “ölüm vardiyası”na mecbur bırakılıyor.

Bir öğretmen, öğrencileriyle kurduğu bağ yüzünden sürgünle tehdit ediliyor.

Bir motokurye, yolda ölürse “trafik kazası” diye geçiliyor haberlere.

Bir fabrika işçisi, sendikaya üye oldu diye kapı önüne konuyor.

Ve bunların hiçbirinin “istisna” olmadığını artık herkes biliyor. Bu, düzenin bizatihi kendisi.

Sermaye sınıfı uzun süredir hazırlığını yapıyor. Bugün yaşadığımız tablo, tesadüf değil. Hak gaspları sistematikleştirildi. Grevler “erteleme” bahanesiyle yasaklandı. Mitingler yasaklandı. Basın susturuldu. Üniversiteler kuşatıldı.

Amaç yalnızca iktidarı korumak değil; aynı zamanda toplumsal muhalefeti etkisizleştirmektir. İşçi sınıfının örgütlenme kapasitesi bu dönemde bilinçli olarak hedef alındı.

Bugün geldiğimiz noktada, örneğin bir öğretmenin mülakatta elenmesi ile bir fabrikanın sendikal örgütlenmeye kapatılması arasında doğrudan bir bağ var. Çünkü her

ikisi de sınıfın hak alma kanallarının boğulmasına dayanıyor. Mülakat sistemi, sözleşmeli istihdam, sendikasızlık, keyfi işten atmalar özel sektörde yaygın. Öğretmenler, eğitim emekçisi kimliğiyle değil, piyasaya uyumlu bireyler olarak görülüyor.

Son yıllarda işçilerin en temel hakları dahi “güvenlik tehdidi” ilan edilerek bastırılıyor.

Maden işçisinin yürüyüşü durduruluyor.

Öğrencilerin barınma hakkı için yaptığı eylem, “kamu düzenine tehdit” sayılıyor.

Öğretmenlerin grev hakkı “idari izin” oyunları ile tasfiye ediliyor.

Tüm bunlar olurken bir avuç şirket, kamu kaynaklarını yağmalamaya devam ediyor. Bir yanda enflasyon karşısında eriyen maaşlar; diğer yanda yüzde 400 kâr açıklayan holdingler...

Bu tablo tesadüf değil. Bu, sınıfsal bir savaşın resmidir.

İktidarın en çok korktuğu şey, işçi sınıfının birleşik ve örgütlü hareketidir. Bu yüzden yalnızlaştırmaya çalışıyorlar. İşçiyi işçiden, öğrenciyi öğrenciden, emekçiyi emekçiden koparıyorlar. Fabrikada çalışanla belediyede çalışan arasında suni duvarlar örülüyor.

“Kadro farkı”, “statü ayrımı”, “sicil”, “hak ediş” adı altında sınıf bilinci parçalanıyor. Bu nedenle, yalnızca kendi haklarını değil, bütün emekçilerin haklarını savunan bir sınıf bilinciyle hareket etmek kritik öneme sahiptir.

Sınıf mücadelesi bugün artık “bireysel” ya da “sektörel” değil; daha geniş, daha kapsayıcı ve birleştirici bir zemine ihtiyaç duyuyor. Bu sadece bir ekonomik program değil; aynı zamanda ideolojik bir saldırı. Çünkü **örgütlü bir sınıf, aynı zamanda politik bir sınıftır. Ve politik sınıf itaat etmez.**

Bugün bazı çevreler hâlâ “tarafsızlık”tan söz ediyor. “Kenarda durmak”, “beklemek”, “sakin olmak”, “seçimlere bakmak”... Ama bu düzen öyle bir düzen ki, kenarda durana bile saldırıyor. Geçici sessizlik, kalıcı kayıplar yaratıyor.

Bakin çevrenize. Bu ülkede artık hak istemek bile suç haline getirildi. Ve sonra bizden, sessiz kalmamız bekleniyor.

Bizi susturmak isteyenler, bizi yalnız bırakmak isteyenlerle aynı politik aklın ürünüdür. Bu yüzden bugün tarafsızlık bir yalandır. Ve kenarda durmak politik bir tercihtir; ama karşı taraftan yana bir tercihtir.

Bugün işçi sınıfının görevi, yeniden birleşmek, yeniden örgütlenmek ve yeniden sokaklara dönmektir.

Mücadele yalnızca sendika genel merkezlerine, yalnızca “yetkili” kurumlara bırakıldığında değil; fabrika kapısında, okul önünde, hastane koridorunda inşa edilir. Tarih bunun örnekleriyle doludur. 8 saatlik iş günü, kıdem tazminatı, sosyal haklar... Hiçbiri dilekçe ile kazanılmadı. Hepsi sokakta, grevle, direnişle alındı.

Bugün burjuvazi sadece sömürmüyor; aynı zamanda çürütüyor. Toplumu yalnızlaştırıyor, muhalefeti böldürüyor, dayanışmayı cezalandırıyor. Ve biz hâlâ kenarda beklersek, o çürüme bizi de içine çeker. Çünkü bu düzende tarafsız kalan, ezilenden değil, ezenin tarafındadır.

Son söz açık:

Bu düzende insan gibi yaşamak isteyen herkesin yeri, kenarda değil, mücadelededir. Kenarda durmak, tarafsız kalmak artık gerçekçi değil. Çünkü **kenarda kalan, gidişattan muaf olmaz, yalnızca savunmasız kalır.**

TV Emekçileri Haklarını İstiyor

Mart ayından bu yana maaşları ödenmediği için 4 Haziran günü iş bırakan KRT TV emekçileri, Maslak'ta bulunan kanal binası önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasını okuyan KRT TV emekçilerinden Fatih Yapıcı, yaşadıkları krizin temelde bir ödeme krizi olmakla birlikte, sadece bir ödeme krizi olmadığını söyledi. 2023 yılı sonbaharında KRT TV'nin el değiştirerek Fırat Bozırat tarafından satın alınmasından itibaren sorunların yaşanmaya başladığını ifade eden Yapıcı, KRT TV emekçilerinin hesaplarına son olarak 28 Mart'ta maaş yatırıldığını, 3 adet aylık yemek parası alacaklarının biriktğini ve son olarak yemek kartlarının içindeki bakiyeyle birlikte kartlarının bloke olduğunu anlattı.

KRT emekçileri zam oranlarını hiçbir şekilde müzakere edemediklerini, patron Fırat Bozırat tarafından muhatap alınmadıklarını ve zam oranlarını maaşların hesaplarına yatmasıyla öğrendiklerini söyleyerek, son olarak 4 Haziran'da maaşları ödeme sözü verdiğini, fakat bu sözün de yerine getirilmediğini aktardı.

4 Haziran günü kendilerine herhangi bir ödeme yapılmadığı ve yapılmayacağı ilan edilmiş ve çalışanlara hak kaybı yaşamamaları ve işsizlik maaşı alabilmeleri için kademeli işten çıkarma teklifi yapılmıştı.

Mesleklerini gazetecilik

onurlarıyla sürdürebilmek, hak ettikleri maaşlarını ve yemek ücretlerini alabilmek, işten çıkarılan arkadaşlarının hukukunu savunmak ve kamunun doğru, güvenilir haber alma hakkına sahip çıkmak için hukuki ve ahlaki sorumlulukları gereği mücadelelerini sonuna kadar sürdürme kararlılığında olan TV emekçileri 8 maddeden oluşan taleplerini şöyle sıraladı:

- **28 Mart'ta bu yana yapılmayan maaş ve yemek ücreti ödemelerinin ivedi şekilde yapılması**
- Yemek kartı içerisinde bloke edilen yemek ücretlerinin ayrıca ödenmesi
- **Yaşadığımız maaş gecikmesi sonucu başta bankalara olan**

borcumuzun faizi ile birlikte karşılanması

- İşten 'tazminatınız ödenecek' denerek çıkarılan arkadaşlarımızın tazminatlarının mahkeme beklenmeden ödenmesi
- **2 ayı aşkın bir süredir ödenemeyen maaşlar sebebiyle çalışanların kendi imkanlarıyla karşıladığı yol ücretlerinin ödenmesi**
- Kazanılmış tüm haklarımızın verilmesi
- **Eksik yatırılan sigorta primlerinin tam yaptırılması**
- Süreç içerisinde ve sonrasında haksız işten çıkarmaların yapılmaması

Barış Yürüyüşüne Polis Barikadı

İstanbul Barış Anneleri İnisiyatifi, "Barış için elini taşın altına koyanların elini güçlendirelim, gelin birlikte yürüyelim, barış umudunu birlikte büyütelim" diyerek 8 Haziran'da Taksim Tünel'de açıklama gerçekleştirdi.

Kadın örgütlerinin de katıldığı eylemde İstiklal Caddesi'ne yürüyüşe geçmek isteyen kitleye polis barikat kurarak engel oldu. Polislerin bariyerlerine tepki gösteren kadınlar, Kürtçe stranlarla karşılık verdi. Stran, zılgıt ve alkışların bir an olsun susmadığı açıklamada, basın metnini barış annesi Rewşan Döner okudu.

Yıllardır süren savaş, çatışma ve inkar politikalarının Türkiye'ye acıdan başka bir şey bırakmadığını söyleyen Rewşan Döner, "Biz anneler konuşmak zorundayız. Çünkü yakınlarımızı kaybettik, yakınlarımız hapsedildi başka analar ağlamasın istiyoruz artık canlar yanmasın

istiyoruz. Buradan tüm annelere sesleniyoruz, özellikle çatışmalarda yaşamını yitiren asker annelerine ve diyoruz ki gelin el ele verelim bir daha hiçbir anne üzülmeyin, evlat acısı yaşamayın." diyerek 27 Şubat günü açıklanan 'Barış ve Demokratik Toplum' çağrısının sonuna kadar yanında olduklarını söyledi.

Barışa dair somut adımların olması gerektiğini vurgulayan Rewşan Döner taleplerinin net olduğunu, bunun başında da hapishanelerdeki hasta tutsaklar ve siyasetçilerin serbest bırakılması geldiğini söyledi. Polis ablukası altında yapılan açıklamadan sonra eylem sona erdi.

Devrimci Bahar Notları

C. Dağlı

Her isyan, her ayaklanma, her ciddi eylem, sadece sosyalizm saflarına yeni insan gruplarını kazanmıyor, birçok insanın da sosyalizm sıralarında kalmasını sağlıyor.

Mart Ayaklanması kendisiyle sınırlı kalmadı, Nisan ve Mayıs'ta devam etti. Mart, Bahara büyüdü. Artık devrimci bahardan söz ediyoruz. Mart Notları olarak tuttuğumuz notları, şimdi Bahar Notları olarak tutuyoruz. Gezi Ayaklanması üstünde, yıllarca birçok yönüyle durduk. Şimdi de Mart-Bahar Ayaklanması üstünde çeşitli yönleriyle duracağız. Üstünden zaman geçince yeni olayların, yeni gelişmelerin ışığında, daha başka yanlarını ele alacağız.

1) **Her isyan, her ayaklanma, her ciddi eylem, sadece sosyalizm saflarına yeni insan gruplarını kazanmıyor, birçok insanın da sosyalizm sıralarında kalmasını sağlıyor.** Sermayenin, gerici güçlerin saldırıları arttığı zaman, sosyalizme pamuk ipliğiyle bağlı olanlar, kapitalizme teslim olur. Fakat yeni bir başkaldırı dalgası yükseldiğinde, devrimci dalga onları solda tutar. Burjuvaziyle uzlaşma içinde olan sol siyasi hareketlerin, canlanmasını sağlar.

Bu durumda olan kimselerin ve siyasi hareketlerin kitlelere verebileceği hiçbir şey yoktur. Aksine mücadeleci kitlelerden öğreneceği çok şey vardır. Devrimci kitleler tarihin etkin aktörüdür.

2) **Mart-Bahar Ayaklanması, tarihin itici gücüdür. Ayaklanma, ayaklanmacılardan ayrı değildir.** Tarihin itici gücü olan devrimci

kitlelerdir. Tarihi yapan devrimci kitlelerdir. Tarihin lokomotifi devrimdir. İsyan ve ayaklanmalar, devrimle bağıntılı olarak bu rolü oynuyor. Devrimci halk ayaklanmaları yine devrimle ilişkisi içinde çözüm gücüdür. Devrime kadar giden ayaklanmadan söz ediyoruz. Yalnızca işçi sınıfı önderliğindeki devrim, sınıfları ve bütün sonuçlarını ortadan kaldırabilir. Yalnızca böyle bir devrim ezilmenin bütün biçimlerini yok edebilir. Bu nedenle ayaklanmayı devrime dönüştürmek, ezilen ve sömürülenler için bir ölüm-kalım sorunudur.

3) **Sendikalar kendi kitlelerini eğitir.** Bu eğitim örgütlenme yoluyla, grevle ya da teorik, politik eğitimle olur. Fakat sendikaların eğitimi, belirli insanlarla, kendi üyeleriyle sınırlıdır. İsyan ve ayaklanmalar da çok geniş kitleleri kendine çeker, eğitir ve dönüştürür. Bu sırada eğitilen ve dönüştürülen yalnızca eylemlere katılanlar değildir; eylemlere katılmayanlar da başkaldırının etkisine girer. Başkaldırının etki alanı çok geniştir. Etkisini kısa sürede gösterir. İnsanların dönüşmesi çok hızlı olur. Kitleler; sınıf oluşumlarının, sınıf örgütlerinin on yıllarca değiştiremediği ve dönüştüremediği insanı isyan ve ayaklanma günlerinde geliştirir. Kitlelerde günler içinde büyük bir dönüşüm olur. Mücadele daha ileri ve daha bilinçli kitlelerle

devam eder. İnsanlardaki gelişme, sıçramalıdır.

4) **Yakın tarihte olan irili-ufaklı bir dizi eylem, isyan ve ayaklanma, insanlara ne öğretir? En başta toplumu değiştirecek bir güç olduklarını; güçlerini ve enerjilerini mücadelede birleştirirlerse, kapitalist sınıf ve siyasi iktidarla olan davayı kazanacaklarını öğrendiler.** Başka bir anlatımla, düşmanı nasıl yeneceklerini öğrendiler.

Sadece kapitalistler cephesini daha yakından tanımakla kalmadılar; sınıf düşmanlarıyla, sınıf işbirliği içine giren uzlaşmacı siyasetlerin daha ileriye gidemeyeceğini, onlarla birlikte hareket edemeyeceklerini de kavradılar. Daha ileriye devrime, proletaryanın bağımsız ve devrimci sınıf politikasıyla gidilir.

5) Şimdiki iktidar dönemi, bir dizi etkili kitle başkaldırıları ve başkaldırının çeşitli biçimleriyle geçti. **Daha etkili, daha büyüğü ve daha devrimcisi önümüzde. İktidar kaldıkça bunların hepsini göreceğiz.** Bu iktidar iş başındayken, gerçekleşen isyan ve ayaklanmaların iktidardan kaynaklanan yanları var. İktidar sömürüyü, baskıyı, tahakkümü, sınıflar ayrımını en ileri noktaya çıkardı. Aynı zeminlerde işçi ve halkların öfkesi, hoşnutsuzluğu da yeni boyutlar kazandı. Bu şartlarda genel ayaklanma kaçınılmazdır. Fakat, başka bir burjuva iktidarı

olsa da verili toplumsal ve politik şartlarda ayaklanma yine de gündeme gelir. Çünkü kapitalist sistemin ekonomik hareket yasaları yürürlükte ve çünkü sınıf mücadelesinin katı yasaları işliyor.

6) **Mart öncesinde başlayan devrimci yükseliş, 19 Mart-Nisanla sürdü. 1 Mayıs Taksim mücadelesiyle Devrimci Bahar niteliği aldı.** Devrimci yükseliş, devrimci baharla yeni bir itiş, yeni bir kalkış noktası kazandı.

1 Mayıs Taksim, sınıf mücadelesinin ağırlık ve çekim merkezidir. Diğer alanlarda yapılan 1 Mayıslar, Taksim'in toplum üstünde yarattığı devrimcileştirici, dönüştürücü etkiyi yaratamaz. Taksim için yapılan eylemler, 52 bin polis gücü ve kentin büyük bir bölümünü barikatlarla çevrilmesine aldırış etmeyen cesur kitlelerin ve önderlerinin, yarattığı cesaretin yeni ve ileri bir örneğidir. **1 Mayıs'ta Kadıköy'e gitmek için cesarete gerek yoktur. Cesaret, riskin olduğu yerde bir anlama sahip olur.** Taksim savaşı, sınıf mücadelesinin nasıl ilerleyeceği hakkında bir fikir veriyor.

Bu yıl, 1 Mayıs Taksim eylemleri, diğer yıllara göre daha çok dikkat çekti ve destek gördü. Bu, devrimci yükselişle, Mart'la başlayan genel başkaldırıyla doğrudan doğruya bağlantılıdır. Karşı çıkılmaz bir güçle devrime ilerliyoruz.

7) Gençlik, kadınlar, işçiler, devrimci baharın yaratıcılarıdır. **Üniversite öğrencilerinin Mart Ayaklanması'daki rolü çok etkileyici oldu. Lise öğrencileri ise Nisan'a damgasını vurdu.** Lise öğrencileri, 60 yıla yakın bir zamanda, devrimci gençliğin önemli bir potansiyelini oluşturuyor. Lise eylemleri, devrimci potansiyelin ne kadar yaygın ve büyük olduğunu açığa çıkardı. Devrimci gençlik hareketinin mücadelesi daha devrimci ve daha etkin olarak süreceği çok net. İşçi gençlik, Gezi'de olduğu gibi Mart-Bahar'da da ön sıralarda yer

aldı. İşçi gençliğin başkaldırısında bir patlama ve sıçrama olacağı açık.

Kadın hareketi, bütün ilerici, devrimci eylemlerin itici gücüdür. Gelen günlerde bunun daha fazlasını göreceğiz.

8) Anlattıklarımız bir olgu. Teori, teorik analiz, olguyu doğru ve ikna edecek biçimde açıklamalıdır. Yalnızca bugünkü ekonomik durum tahliliyle kalamayız. Sınıflar savaşının güncel gelişme düzeyi, tahlilimizde dikkate alınmalıdır. Sınıflar ilişkisi donuklaşmış değildir. **Sınıflar ilişkisi, sınıf mücadelesinin gelişmesine bağlı olarak sürekli gelişim ve değişim halindedir. Her ciddi halk eyleminde, her isyan ve ayaklanmada, sınıfların karşılıklı ilişkisi değişime uğrar.** Değişim, işçi sınıfının onun sınıf savaşının lehinedir. Devrimci yükselişin güçlenerek sürmesi, güçler dengesinin emek güçleri cephesinin lehine değişmesi demektir. Kuşkusuz devrimci işçiler ve devrimci işçiler partisi, doğan lehte olan durumdan daha ileri gitmek amacıyla sonuna dek yararlanır ve yararlanmalıdır.

Ne ki, şu da bir sınıflar gerçeğidir: **Devrimci sınıf nasıl ki, lehte olan durumdan etkin biçimde yararlanmak istiyorsa, sermaye de durumu kendi lehine çevirmek için saldırılarını yoğunlaştıracaktır. Bu, gelen günlerin daha şiddetli çatışmalarla geçeceği anlamına gelir.** Emek cephesi buna göre hazırlanmalıdır.

9) Sürüp giden karşıtların savaşıdır. Sermayenin büyümesinde ilerleme, kendi karşıtına kendi olumsuzlanmasına doğru bir ilerlemedir. Burada yaşanan diyalektik tarihsel eylem, yalnızca doğal tarihin, kendiliğinden yürürlükte olması anlamında değil. Sürece müdahale anlamındadır.

Sorun, eski toplumun, karşıtına daha yüksek bir topluma dönüşmesi değildir. Burada devrimci pratik etkin bir rol oynamaz. Asıl sorun, karşıtına dönüştürmektir. Karşıta dönüştürme aktif devrimci eylemdir. Lenin, emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürmekten söz eder. Bu, o sırada biricik devrimci taktiktir. Savaşa son verme değil, devrimci bir eylem olarak karşıtına dönüştürmeyi Rusya ve Avrupa proletaryasının önüne koyar.

Mart-Mayıs ayaklanmasını, karşıtına dönüştürme eylemi çerçevesinde değerlendirmeliyiz. Bizde sınıf mücadelesi uzun iç savaş olarak sürüyor. Burada karşıtına dönüştürme, devrime dönüştürme, halk demokrasisi ve sosyalizme ulaşma ereğidir. O halde devrimci bir olayla bağlantılı değil, karşıtların savaşı ve karşıtına dönüştürme bakış açısıyla ele almalıyız. Devrimin inşası, gerçek anlamda karşıtına dönüştürme eyleminde oluşur.

10) Devrimci olmayan siyasetler bile Mart'la birlikte devrimin öznesinin oluştuğundan daha fazla söz etmeye başladılar. Fakat tahlillerini sonuna kadar götürmüyorlar. **Devrimin öznesinden konuşup, devrimden konuşmamak tutarsızlıktır. Devrim ereğiyle hareket etmeyen, pratikte devrim uğruna savaşmayan bir özne çürür, yozlaşır.** Devrimci özne, devrimle pratik bağı içinde canlılığını korur. Devrim, bugünkü somut tarihsel koşullarda, bir seçenek değil, bir zorunluluktur.

Devrimci özne, toplumsal devrimin temelini oluşturur. Hep yapıldığı gibi öznenin acılarından değil, başkaldırısından konuşulmalı. Devrimin öznesi olan proleter sınıf kitlelerin ve devrimin önderi olarak

Devrimin öznesinden konuşup, devrimden konuşmamak tutarsızlıktır. Devrim ereğiyle hareket etmeyen, pratikte devrim uğruna savaşmayan bir özne çürür, yozlaşır.

savaşması teşvik edilmelidir.

11) **Özne, eski topluma ait ne varsa, her şeyi acımasız bir eleştiriden geçirir: Hiçbir şeyden çekinmeden, korkmadan, sonuna kadar gitme anlamında acımasız eleştiri.** Burjuvazinin attığı her adımı teşhir etme, devrimci öznenin kendi amacına ulaşmasının bir parçasıdır. Eleştiri yalnızca düşüncenin eleştirisi değil, bu toplumun, statükonun eleştirisidir. Eleştiri, pratik ve devrimci olmalıdır. Bu noktada eleştiri, eylemin eleştirisi halini alır. Teorik eleştiri, kendi başına toplumu değiştiremez. Teori eylemle, devrimci pratikle birleştiğinde değiştirici, dönüştürücü bir silah olur.

Öğrenciler, kadınlar, halk kitleleri Mart'ta ayaklandıkları zaman, burjuvazinin sınıf egemenliğine, sınıf düzenine ve burjuva ideolojisine karşı, eleştirisi, hem düşüncenin eleştirisi, hem eylemle eleştiriye girişti. Hedefe ulaşmak için, burjuva ideolojisinin eleştirisi ve statükonun eylemsel eleştirisi daha devrimci olmak zorundadır.

Uzlaşmacı küçük burjuva siyasetler, ne burjuva ideolojisinin eleştirisini acımasızca sonuna kadar götürebiliyorlar ne de statükonun eylemsel eleştirisini sonuna kadar götürebiliyorlar. Çünkü burjuvaziyle birlikte hareket ediyorlar. Devrimci sınıf eleştirisini ve eylemsel eleştirisini sonuna kadar götürmek zorundadır. Çünkü bugünkü kapitalist özel mülkiyet toplumunun insanlık dışı hayatının yerine insanca ve özgür bir yaşamı ancak eski toplumu temelden değiştirdiğinde koyabilir. Yeni topluma geçilmesi, yeni toplumun eski toplumu pratik olarak, tarihsel olarak eleştirmesiyle olur. Yeni bir topluma geçiş eski toplumun tarihsel, yani geçici olduğunun pratik kanıtıdır.

12) Ayaklanmacı kitleler, 19 Mart'ta, siyasi iktidara ve dayandığı sermaye güçlerine, açıktan başkaldırdı, meydan okudu. **Meydan okuma, burjuva muhalefetin basitçe, hükümetin yerine geçme basit anlamıyla değil, tarihsel devrimci bir anlamdadır. Proletaryanın burjuvaziyle tarihsel hesaplaşmasıdır.** Devrimci sınıf en gözü pek, en cesur, en riskli eylemleri göze alan bir tavır takınır. İşçi sınıfı hareketinin, devrimci kitlelerin sisteme meydan okuması isyan ve devrimdir.

Halkların Katili NATO'yu Dağıtalım

Halkların katili NATO, bu yıl 24-25 Haziranda Hollanda\Lahey (Den Haag)'de toplanacak. Bizler antifaşist, antiempyalist devrimciler olarak "Halkların Katili NATO'yu Dağıtalım" şiarıyla dünyanın dört bir yanından, bu NATO toplantısına karşı mücadele için gelen on binlerce insan selini karşılayacağız.

Yaklaşık bir hafta sürecek olan bu NATO karşıtı eylemler; 18-19-20 Haziran'da 3 gün süreyle birçok ülkenin genç devrimcilerinin katılımıyla gerçekleşecek olan Dünya Antiempyalist Gençlik Kampı'yla başlayacak. 21 Haziran günü, Dünya Antiempyalist Platformu'nun düzenleyeceği Lahey'deki kitlesel eylemle devam edecek. 22-23 Haziran'da Dünya

Antiempyalist Platformu Konferansı ve Kolokyumu gerçekleşecek.

NATO toplantısının olacağı 24-25 Haziran günü de Dünya Antiempyalist Platformu'nun da bulunduğu birçok NATO karşıtı birlik ile Lahey'de (Den Haag) büyük bir miting düzenlenecektir.

Kendisini antifaşist, antiempyalist olarak adlandıran, insanlığı büyük bir yıkıma sürükleyen bu baskı ve sömürü sistemini temellerinden sarsmak isteyen tüm emekçi halkımızı, NATO'yu dağıtmaya çağırıyoruz.

Gelin, hep birlikte halkların katili NATO'yu dağıtalım!

Mücadele Birliği/Hollanda

Madleen'e Özgürlük, VELA'ya Ambargo

Filistin Eylem Komitesi, soykırımcı İsrail devletinin alıkoyduğu Madleen gemisiyle dayanışma göstermek ve İsrail'e askeri hammadde taşıyan VELA gemisinin Mersin'e gelişine karşı ses yükseltmek için 9 Haziran akşamı Beyoğlu Tünel Meydanı'nda bir araya geldi.

İsrail'e taşıdığı yüzlerce ton çelik ile Mersin Limanı'na yanaşan VELA'nın taşıdığı yüke derhal el konularak soruşturma açılması gerektiği ifade edilen açıklamada, ablukayı yaparak Gazze'ye temel gıda ile ilaç ulaştırmaya çalışan Madleen'in Filistin intifadasını dünyanın her köşesine

taşıma kararlığında olduğu vurgulandı.

İsrail'in ABD emperyalizminin sınırsız desteği ve himayesinde gerçekleştirdiği bu vahşi saldırıların yanı sıra, son 98 gündür Gazze'ye gıda ve ilaç gibi temel ihtiyaçların girişini tamamen engelleyerek 2 milyondan fazla Filistinliyi Gazze'yi terk etmeye zorlandığı vurgulandı. Geçtiğimiz hafta Filistin dostu 12 gönüllüyle Sicilya'dan denize açılan ve ablukayı yararak Gazze'ye temel gıda ve ilaç ulaştırmaya çalışan Madleen gemisinin, Filistin halkının kararlılık ve ısrarın en yakın örneği olduğu söylendi.

Açıklamanın okunmasının ardından Tünel Meydanı'ndan Şişhane Meydanı'na doğru "Madleen'e Özgürlük, VELA'ya Boykot" sloganıyla yürüyüşe geçildi.

Madleen İsrail'e Esir Düştü

İtalya'dan Filistin'e doğru 1 Haziran günü yola çıkan yardım gemisi Madleen, İsrail tarafından ele geçirildi.

Gazze'ye insani yardım ulaştırmak için yola çıkan Özgürlük Filosu Koalisyonu'nun bir parçası olan İngiliz bandıralı "Madleen" isimli yelkenlide, aralarında İsveçli çevre eylemcisi **Greta Thunberg**, Avrupa Parlamentosu'nun Fransız üyesi **Rima Hassan**, Brezilya'dan **Thiago Avila**, İspanya'dan **Sergio Toribio**, Hollanda'dan **Marco van Rennes**, Fransa'dan **Baptiste Andre**, **Reva Viard**, **Pascal Maurieras** ve **Yanis Mhamdi**, El Cezire muhabiri **Omar Faiad**, Türkiye'den **Hüseyin Şuayb Ordu**'nun da bulunduğu 12 kişi, 1 haftadır Akdeniz'de pirinç ve bebek maması da dahil olmak üzere insani yardım malzemeleri taşıyordu.

İsrail Savunma Bakanı, İsrail işgal güçlerine geminin Gazze'ye ulaşmasını engelleme talimatı verdi ve 6 Haziran'da yaptığı açıklamada "Antisemitik Greta ve arkadaşlarına açıkça söylüyorum: Geri dönmelisiniz, çünkü Gazze'ye ulaşamayacaksınız" diyerek tehditler yağdırdı, ekibi antisemitizmle suçladı.

9 Haziran günü sabah saatlerinde de Madleen gemisi,

Gazze açıklarına yaklaşırken önce radyo sinyalleri kesildi, gemiye beyaz bir kimyasal püskürtüldü. Madleen'le bağlantı kesildi ve İsrail ordusu gemiye çıktı. Gemideki gönüllüler baskını Telegram'da "SOS! Madleen'deki gönüllüler İsrail güçleri tarafından kaçırıldı" mesajıyla duyurdu.

İsrail Dışişleri Bakanlığı da, Özgürlük Filosu gemisi Madleen'in Gazze kıyılarına ulaşmadığını ve İsrail kıyılarına yöneldiğini; gemideki tüm aktivistlerin ülkelerine geri

gönderileceğini açıkladı. İsrail güçlerinin saldırısı, uluslararası sularda gerçekleşti.

İsrail Dışişleri Bakanlığı aynı zamanda Madleen Gemisi'ni "sadece reklam amacıyla bir medya provokasyonu düzenlemekle" suçladı ve "selfie yataının" tüm yolcularının sağ salım olduğunu ve "gösterinin sona erdiğini" söyledi. Diğer taraftan gemide vatandaşları bulunan ülkeler de İsrail'e gemideki eylemcilerin serbest bırakılması için çağrılar yayınladı.

Kürt Halk İradesi ve Proleter Hegemonya-2

Umut Çakır

13 Mayıs 2025

Uzun iç savaşın Kürt halkına, inanılmaz acılarla kazandırdığı birikim, hiçbir fesih kararıyla dağıtılamaz; devrimin ve iç savaşın geleceğini belirleyecek olan halkın devrimci birikime dayalı iradesidir.

Kürt halk iradesinin kumandası, Konun devrimci biçimindedir. Bu sayede kendi öncülerıyla arasında açılan makasa rağmen, kritik anlarda bir ordu disipliniyle hareket etmesini öğrenmiş, dostu düşmanı birbirinden ayırabilmiş en rafine burjuva yalanlarına kanmadan, kimi zaman geçici ittifaklar kurmaktan (Kent Uzlaşısı gibi) geri durmamış ama ittifakın etkisiz elemanı olmaktan kaçınmayı başarmıştır. Uzun iç savaşın Kürt halkına, inanılmaz acılarla kazandırdığı birikim, hiçbir fesih kararıyla dağıtılamaz; devrimin ve iç savaşın geleceğini belirleyecek olan halkın devrimci birikime dayalı iradesidir.

Bu iradenin hangi yöne evrileceğini öngörebilmek için 2010 Habur'dan yansıyan görüntüler ile, 2015 Şubat ve Mayıs'ta Amed'de kaydedilen görüntüleri karşılaştırmak yeter. 2010'da ilk çözüm sürecine destek için silahsız olarak Habur'dan giriş yapan gerillalar için, halk Silopi-Amed boyunca milyonluk bir zincir oluşturmuştu. O zamanki bilinç gelişimi içinde halk bu geri dönüşü ilhakçı devletin diz çöküşü ve gerillanın onu uzlaşmaya zorlaması olarak algılıyor, zafer halayları çekiyordu. 15 yıl sonra ise, Öcalan'ın çağrısını dinlemek üzere toplanan halk, alanları sessizce terk etti. Fesih kararı da aynı sessizlikle karşılandı. Bu iki sessizlik dönemi arasına, görkemli Newroz girdi. İstanbul ve Amed'de büyük kalabalıklar toplandı. Peki bu kalabalıklar, UKH'nin uzlaşma çizgisine destek

miydi? Pek çok kişi böyle sandı, oysa feshin açıklandığı gün Amed'in sessizliği yanılgıyı kanıtladı. Newroz'da halk, tüm güç ve birikimiyle alanda, kurtuluş kavgasına devam mesajı vermişti.

Doğrusu Kürt halkı, çağrının duyulduğu Şubat ayından bu yana, politikayı etkileyebilmek adına adeta çırpındı. DEM Parti'nin yaptığı mahalle toplantılarında sürece dair inançsızlıklarını, öfke ve itirazlarını açıkça ortaya koydular. Bu yaygın toplantılar sayesinde halk, her ne kadar politik sözcükleri dikkate almamış olsa da, kendi iradesine yeni bir hareket kanalı açma imkanı buldu. Bu toplantılar halkın bilincindeki ve duygularındaki ortaklığının göstergesiydi.

UKH, bu süreçten kuşku duyanları, muhtemelen *"Bu uzlaşmayla, Rojava'yı kazandık"* sözleriyle ikna etmeye çabaladı. Bakur halkı için Rojava'nın anlamı, kendi kurtuluşları için bir meşale oluşundadır. Oysa öncüler Bakur'a *"Rojava'nın yaşaması için bizim zoraki birliği kabul etmemiz lazım"* demekte. Halkın bunu kabullenme lüksü yok. **Bakur'da sefalet-çürüme-ölüm üçgenindeki yaşam, halka ulusal bir kazanım uğruna kendi kurtuluşunu belirsizliğe terk etme lüksü tanımıyor. Bu yüzden Kürt halkı şimdi, hesabı kitabı bir başka terazi üzerinden yapmaya başladı.** Bu terazinin iki kefesi var. Birinde, Mart'ta başlayan ve artçı sarsıntılarıyla etkisini sürdüren ayaklanmalar dizisi bulunuyor.

Diğer kefedeki, bol keseden vaatleriyle süslü yeni uzlaşma süreci bulunuyor.

Tüm siyasi-entelektüel karmaşadan azade, olabildiğine sade ve şeffaf biçimiyle halkın bilinci, kazancı da kaybı da aynı kefedeki tartar. Terazinin yeni uzlaşma sürecinde sunulan vaatler silsilesinin ayartısına kapılmadan, bu büyük kurtuluş ümidini yanında önemsiz sayılan vaatler onların gözünde sürekli "Niye?" sorusunu gündeme taşıyan bir kayıptan ibarettir. Terazinin diğer tarafındaki Mart Ayaklanması ise, Kürt halkına henüz açıkça ifade edilmiş bir vaat sunmuyor, fakat bu durumun sadece bir noktaya kadar önemi var. Kürt halkının gözünde bu ayaklanmanın geçmesi gereken en önemli sınav, neler vaad ettiğinden öte, yeterli kararlılık ve cesarete kavuşmasıdır. Mart Ayaklanması'na uzaktan bakarken dile getirdikleri *"Biz çok çektik, biraz da siz acı çekin"* sözlerinin gerçek içeriği budur. Kürt halkı Mart ayaklanmasıyla başlayan eylemlerin kararlılık ve cesaret testinden geçmesini bekliyor.

Bu noktada Kürt halkının açık tutumunu, onun gençlik kesimlerinde görebiliyoruz. 1 Mayıs için Taksim'i hedefleyen güçlere destek, Kürt gençliğinden geldi. Çünkü Taksim hedefiyle hareket kararlılık ve cesaret testini geçiyordu. Özellikle Türkiye'nin büyük metropollerinde süregiden gençlik dalgasının, Kürt gençliği içinde de mayalandığını söylemek için hiç de erken değil.

Unutmayalım ki, Kürt ulusal hareketinin uzlaşmacılığındaki çıkışsızlığa ilk tepki veren, her zaman gençlik olmuştur. İlk çözüm sürecinin aldatıcı vaadlerine inat, Kobane günlerini ateşleyen ve Kent Savaşları'nı yaratan bu gençlikti.

Ancak o dönem, Türkiye cenahında kendilerine ittifak güçleri bulmakta zorlandılar çünkü Gezi'yle başlayan genel ayaklanma geri çekilmişti. Şimdi Kürt halk hareketi benzer bir kopuş kavşağında ve ilkinin tersine, bu kez kendisine geniş bir gençlik ittifakı bulacak kanallara sahip. Halihazırda süren gençlik isyanı, Kürt gençlerini pratikte, sokakta ve eylem içinde, politik öncü ve kurumların aracılığına ihtiyaç duymadan, bir ittifak yaratmalarını kolaylaştırıyor.

Benzer bir sınıf ittifakını gençlik dışında daha geniş emekçi kesimlerinde görmeye başlamak, bu sürecin en önemli kazanımı olacaktır. Ve bu kazanım, şimdi tasfiye edilmek istenen toplumsal devrimin tek güvencesidir. Tekelci sermaye sürdürdüğü barış ve silahsızlanma sürecine biraz hız, biraz gerçeklik kazandırabilmek için, eli kanlı faşist bir partinin liderini öne sürerek, bol bol halkların kardeşliğinden söz etmek zorunda kalıyor. Bu şovenizmin kalın örtüsünün Türkiyeli emekçiler üzerinden kalkması demektir. Kuşku yok ki zoraki birlik, ilhak statüsü devam ettikçe, şovenizm resmi kurumlarda, yasa ve uygulamalarda varlığını koruyacaktır. Fakat, yukarıda resmi toplumda esmeye devam eden şovenizm rüzgarı, aşağıda, geniş emekçi kitleler arasında, eskisi kadar etkili olamayacaktır.

Şovenizm perdesinin, halklar için boydan boya yırtılması, çift taraflı gelişim anlamına gelir. Bir yanda Türkiyeli emekçiler, şovenizm engeli olmadan, devrimci proleter ajitasyona açık hale gelecektir ve diğer yandan Kürdistanlı emekçiler, dar ulusal bakışa takılmadan,

Elli yıllık miras, ortaya konan insanüstü çabalar, öyle kolay unutulmaz, ama fesih kararıyla birlikte vazgeçilen, ezilen bir ulusun kurtuluş düşüdü.

yaşadıkları dile gelmez sefaletin nedenini salt ulusal baskıda değil ama, Kürt sermayesini de içeren burjuvazinin varlık koşullarında aramaya başlayacaktır. Büyük devrimci birikimiyle Kürt emekçilerin bu gelişimi olağanüstü hızla katetmeleri, elbette şaşırtıcı olmaz.

Bir başka şaşırtıcı bulmayacağımız olgu, yeni sürecin devrimci proletaryayı ön plana çıkaracak olmasıdır. Çünkü devrimci proleter öncüler bir süredir işçi sınıfı içinde, bir yanda sosyal şovenizm, diğer yanda dar ulusalcı bakış bariyerlerini aşan bir çalışmayı, pratikte başarıyla sürdürüyorlar. Yeni dönemde ihtiyaç duyulan çalışma biçimi, uygun ajitasyon ve propaganda birikimi ve tüm bunları ustalıkla pratiğe geçirebilen kadro birleşimi, proleter devrimci öncüde var. Boydan boya yırtılan perde, şimdiye dek orasından burasından delikler açarken ulaşılan potansiyele, büyük bir güç ve geniş bir uygulama alanı sunacaktır.

Sonuç olarak; fesih kararıyla yeni bir dönem açılmıştır. **On yıllardır devrimci, genel emek hareketini domine eden küçük-burjuva politikası, en güçlü merkezini kaybetmiştir.** Küçük burjuva politikanın iki farklı merkezi bulunuyordu. İlki, reformist partiler tayfasıydı ve onlar Mart Ayaklanması'nda muhalif burjuva kesimin militanlığına soyunarak burjuva saflarda hiçleştiler. İkinci merkez UKH ve çevresinde toplanıyordu. Devrimci savaş sürdürdüğü müddetçe, küçük burjuvazi genel emek hareketini devrimin prestijine dayanarak domine edebiliyor ve bu çaba-

da sık sık reformist partiler tayfasıyla yan yana gelebiliyordu.

Devrimci proleter öncüler, reformist tayfaya en keskin, en açık, etkisi en belirgin eleştiriler yöneltebilirken, UKH'nin başını çektiği küçük burjuva ittifakına eleştirilerini daha yumuşak, keskinlikten uzak dile getirmek zorunda kalıyordu. Uzun iç savaşın bütün acılarını çekerken insanüstü bir çabayı sergilemekten kaçınmayan ezilen bir ulusun öncüsüne karşı, bu sakınlı eleştiri politikası, kuşkusuz, bundan sonra da, farklı ölçülerde devam etmelidir. Elli yıllık miras, ortaya konan insanüstü çabalar, öyle kolay unutulmaz, ama fesih kararıyla birlikte vazgeçilen, ezilen bir ulusun kurtuluş düşüdü.

İşte bu yüzden, devrimci proletaryanın sakınlı kullandığı eleştiri silahı, artık bizzat Kürt halkının ellerindedir; onların her içten eleştirisi, atacakları her gül, proletaryanın atamadığı taştan daha etkili olacaktır. Bu içten eleştiri sayesinde, devrimci proletarya şimdiye kadar gösterdiği pratikle, denenmiş kadro birikimi ve politik etkisiyle, küçük burjuvazini boşalttığı hegemonya alanını doldurmayı bilecektir.

Çünkü -tekrar etmekte fayda var- her gerçek halk devriminde hegemonya boşluk tanımaz.

NOT: İlk bölümü 62. sayıda yayınlanmıştır.

Göçmenlerin Öfkesi ABD'yi Yakıyor

7 Haziran günü yaşanan geniş çaplı göçmen baskını protestosunun ardından 8 Haziran Pazar günü de Los Angeles şehir merkezindeki Metropolitan Gözaltı Merkezi yakınlarındaki otobanda polisle karşı karşıya gelen eylemcilerin arasındaki göçmenler, geldikleri ülkelerin bayraklarını da taşıdılar.

Trump'ın yeniden iktidara gelmesi ile ABD'de yükseltelen göçmen karşıtı politikalar, silahlı saldırılara ve beraberinde başkaldırıya yol açtı.

Sadece Mayıs ayının ilk iki haftasında Los Angeles **Güney Merkez'de Exposition ve Arlington yakınlarında gerçekleşen Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza Dairesi (ICE)** baskınlarında, kamyonlar ve plakasız araçlarla, tam teçhizatlı ve kurşun geçirmez yelek giyen memurlarla en az beş göçmen gözaltına alındı. Yıllardır Los Angeles'da yaşayan ve çalışan işçiler, arama emri vb. olmadan evleri basılarak gözaltına alınıp ICE'nin Geri Gönderme Merkezleri'ne gönderiliyor. Çocuklar aile izni olmadan DNA örneği vermeye zorlanıyor, mülklere el konuluyor. Mayıs ayından bu yana gerçekleşen operasyonlarda 120'den fazla göçmen işçi tutuklandı.

Bunlara karşılık Los Angeles halkı **Topluluk Öz Savunma Koalisyonu** kurarak mahalle devriyeleri organize etti, hukuksal bilgilendirme yapan eğitimler verdi ve ICE baskınları sırasında hızlı müdahale ekiplerini harekete geçirdi.

Devletin saldırıları ve karşı koyuşlar, 8 Haziran itibarıyla ayaklanmaya dönüştü.

Los Angeles'ın güneyindeki Kaliforniya'nın Paramount kentinde, Filistin bayrağı taşıyan ve kefiye

giyen göçmenler ve destekçilerinin polis ve ICE ajanlarıyla çatışması ile ayaklanma patlak verdi. 7 Haziran günü yaşanan geniş çaplı göçmen baskını protestosunun ardından 8 Haziran Pazar günü de Los Angeles şehir merkezindeki Metropolitan Gözaltı Merkezi yakınlarındaki otobanda polisle karşı karşıya gelen eylemcilerin arasındaki göçmenler, geldikleri ülkelerin bayraklarını da taşıdılar. Polisin ve ICE ajanlarının göz yaşartıcı gaz, biber gazı, flash-bang sarsıntı mermileri ve sis bombalarına karşı taş ve şişelerle karşılık veren eylemcilerden sendikacıların da aralarında bulunduğu binlerce işçi gözaltına alındı.

Bu gelişmeler, Kaliforniya Ulusal Muhafızları'ndan 2.000 askerin Los Angeles'a gönderilmesini beraberinde getirdi. Pentagon ise Ulusal Muhafızları desteklemek üzere Los Angeles'a 700 deniz piyadesi göndermeyi planladığını açıkladı.

Trump'ın yüzlerce Ulusal Muhafız askerini konuşlandırmasının ardından Los Angeles'ta protestolar yoğunlaştı. Bir otoyol parktan sökülen sandalyelerle trafiğe kapatıldı, polisin kalabalığı kontrol etmek için göz yaşartıcı gaz, plastik mermi ve ses bombaları ile saldırması üzerine yol kenarına park etmiş olan arabalar ateşe verildi.

Los Angeles şehir merkezindeki Metropolitan Gözaltı Merkezi yakınındaki kimi araçlar da ateşe verildi.

ABD Başkanı Donald Trump Los Angeles'ta yaşananların kaynağının "şiddet yanlısı insanlar" olduğunu ve "bunun cezasız kalmayacağını" söylerken, LA Belediye Başkanı Karen Bass ise bunun Trump'ın kışkırtmaları sonucu olduğunu söyledi. Eski Başkan Yardımcısı Kamala Harris de göçmen tutuklamalarının ve Muhafız konuşlandırmasının "panik ve bölünme yaymak için zalimce ve hesaplanmış bir gündemin" parçası olarak tasarlandığını söyledi, *"En temel haklarımızı ve özgürlüklerimizi korumak için ayağa kalkmaları desteklediği"* dile getirdi.

Trump bir sonraki hamle olarak da Afganistan, Myanmar, Çad, Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Ekvator Ginesi, Eritre, Haiti, İran, Libya, Somali, Sudan ve Yemen olmak üzere 12 ülkenin vatandaşlarına ABD'ye seyahat yasağı getirdi, *"Başkan olarak Amerikan halkının güvenliğini sağlamakla yükümlüyüm. Bize zarar vermek isteyen insanların ülkemize girmesine izin vermeyeceğiz."* dedi. Bunun yanı sıra Burundi, Küba, Laos, Sierra Leone, Togo, Türkmenistan ve Venezuela'dan gelen kişilere de vize kısıtlamaları getirildi.